

Poate fi Dumnezeu pus la zid?

21 martie 2008

Gili Cârstea

Imposibil! Așa ceva nu există!

Aceasta este reacția celor mai mulți din biserică, atunci când aud că revenirea lui Hristos a fost amânată împotriva voinței lui Dumnezeu, și că motivul principal este rebeliunea din 1888.

Ei nu pot concepe că planurile lui Dumnezeu pot fi afectate de oameni, sau că un grup de conducători ai bisericii ar fi vreodată capabili să se așeze împotriva hotărârilor clar descoperite ale lui Dumnezeu. Ei cred că Dumnezeu nu permite derapaje majore ale bisericii Sale, iar când acestea se întâmplă, ei trag concluzia că acela a fost planul lui Dumnezeu.

Rebeliunea din 1888 este un exemplu tipic de preluare a lucrării lui Dumnezeu în mâinile oamenilor, împotriva voinței Sale, acțiune care literalmente L-a pus la zid pe Dumnezeu, secvență care s-a repetat de-a lungul întregii istorii. Oamenii au crezut că, fiind așezați pe scaunul lui Moise chiar de Dumnezeu, au capacitatea să conducă biserica pe drumul cel bun și să decidă ceea ce trebuie să creadă și să facă aceasta.

La Minneapolis, când au refuzat lumina din cer, ei considerau că apără adevărul revelat și predicat de biserică, și că acela este și motivul pentru care ei se află acolo și nu alții. În plus, lumina nu venea pe canalele convenționale, așa cum era de așteptat, iar solii nu făceau minuni, așa cum se cădea pentru cineva despre care se spune că are „acreditare divină.”

Dar singurul martor ocular al acelor evenimente, care avea discernământ spiritual și care fusese avertizat că aici „poporul repetă revolta lui Core, Datan și Abiram,” a știut că ei se opun lucrării lui Dumnezeu, și se întreba: “Să ne imaginăm că lucrarea ar fi dată în mâinile acestor oponenti și căutători de greșeli, și li s-ar permite să dea bisericii doctrina și lucrarea pe care ar dori-o ei. Ar prezenta ei ceva mai bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenții Săi aleși?” (The EGW 1888 Materials, 388-428).

Ea spera că o astfel de situație poate exista doar într-un joc al imaginației, dar curând a înțeles că aceasta este realitatea crudă.

Convinsă că frații de la Battle Creek sunt decizi să intercepteze lumina, sora White s-a alăturat celor doi mesageri și împreună au început să viziteze adunările de tabără spre a duce poporului solia neprihănirii lui Hristos. Ea spunea că dorește să dea o șansă poporului, dacă frații din poziții de răspundere nu apreciază lumina trimisă.

Frații din poziții de răspundere nu aveau curajul să le interzică direct accesul în mijlocul poporului, dar știau să lucreze din umbră spre a obține rezultatele dorite. Iată ce scria secretarul Conferinței Generale unui președinte de Conferință care planifica o adunare de tabără:

„Cred că un institut de studiu în Missouri ar fi un lucru splendid, dar cred că organizarea lui în liniște ar fi mai potrivită decât să faceți mare paradă, și să vă treziți pe cap cu... Jones și Waggoner” (Letter to N.W. Alee, 23 ianuarie 1890 – vezi detalii aici).

Curând însă și-au dat seama că cei trei nu pot fi stopați cu astfel de metode, și au trecut la pasul următor. Adică au decis să-i despartă. E.J. Waggoner a fost trimis în Anglia, iar sora White în Australia.

Abia acum a înțeles ea că Duhul lui Dumnezeu a fost alungat, că lumina a fost stopată, și că nu mai are rost să continue războiul în care se angajase. Lucrarea fusese dată în mâinile acelor “oponenți și căutători de greșeli,” și li se permisesese “să dea bisericii doctrina și lucrarea” pe care o doreau ei. A decis să plece în Australia, deși înțelegea că nu Dumnezeu inspirase acea hotărâre a fraților din Battle Creek. Iată ce scria, din Australia, președintelui Conferinței Generale:

„Domnul nu a fost amestecat în plecarea noastră din America. Domnul nu mi-a descoperit că a fost voia Sa ca eu să părăsesc Battle Creek. Domnul nu a planuit aceasta, dar v-a lăsat pe toți să acționați după propria voastră imaginație. Domnul ar fi dorit ca Willie C. White, mama sa și colaboratorii ei să rămână în America. Era nevoie de noi în inima lucrării, și dacă percepția voastră spirituală ar fi recunoscut situația adevărată, nu ați fi fost niciodată de acord cu mișcarea pe care ați făcut-o. Dar Domnul citește inimile tuturor. Dorința voastră de a ne vedea plecați era așa de mare, încât Domnul a permis ca acel lucru să aibă loc. Aceia care erau obosiți de mărturie au fost lăsați fără persoanele care le purtau. Îndepărtarea noastră din Battle Creek urmărea să lase pe oameni să aibă propriile dorințe și căi, pe care le considerau superioare căii Domnului.

„Rezultatul este în fața voastră. Dacă v-ați fi aflat pe o poziție corectă, această hotărâre nu s-ar fi luat atunci. Domnul ar fi lucrat pentru Australia prin alte mijloace, și o influență puternică ar fi fost menținută la Battle Creek, marea inimă a lucrării.

„Am fi stat acolo umăr la umăr, construind o atmosferă sănătoasă care să fie simțită în toate conferințele noastre. Nu Domnul a conceput acest plan. N-am primit nicio rază de lumină pentru a părăsi America. Dar când Domnul mi-a prezentat problema așa cum era în realitate, eu nu am spus nimănui acest lucru, deoarece știam că nimeni nu va putea înțelege problema în toate implicațiile ei. Când am plecat, mulți au răsuflat ușurați, dar Domnul a fost întristat, deoarece El hotărâse ca noi să stăm la cârma mașinării de la Battle Creek” (Letter 127 to O.A.Olsen, 1896; The EGW 1888 Mat., 1622).

Domnul hotărâse ca dânsa, E.J.Waggoner, A.T.Jones și Willie C. White să se afle la cârma „mașinăriei” de la Battle Creek, deoarece ei erau singurii care primiseră cu bucurie solia neprihănirii lui Hristos, solie prin care biserica era pregătită pentru marea strigare și ploaia târzie. Scopul soliei era „trezirea unei biserici încropite,” deoarece o biserică încropită nu putea veni la nuntă.

Frații „au răsuflat ușurați,” deoarece au scăpat de lumina pe care nu o puteau suferi, iar lucrarea a rămas pe mâinile lor. Au devenit unicul factor de decizie la „cârma mașinăriei” de la Battle Creek. Dumnezeu a fost pus la zid, deși frații nici nu bănuiau de ce duh sunt însuflețiți și care vor fi urmările biruinței pe care tocmai o obținuseră prin alungarea acelu grup de la conducerea și treburile lucrării lui Dumnezeu.

Au trecut 120 de ani, și situația nu s-a schimbat deloc. Solia 1888 este încă persona non grata la nivelele superioare ale conducerii bisericii, deși Laodicea nu reușește să iasă din încropeala care o seacă de puteri. Ei nu înțeleg, și nici nu vor să înțeleagă, că adevărul despre rebeliunea din 1888 „s-a poticnit în piața de obște,” și de aceea „neprihănirea nu poate să se apropie.”

Isaia ne învață ce se așteaptă de la noi, și care ar trebui să fie rugăciunea noastră, dacă vrem să deschidem ușa bisericii mondiale ca Hristos să revină la cârma mașinăriei bisericii Sale:

„Mormăim cu toții ca niște urși, ne văităm ca niște porumbei, așteptăm izbăvirea, și nu este, așteptăm mântuirea, și ea este departe de noi. Căci fărădelegile noastre sunt multe înaintea Ta, și păcatele noastre mărturisesc împotriva noastră; fărădelegile noastre sunt cu noi, și ne cunoaștem nelegiuirile noastre. Am fost vinovați și necredincioși față de Domnul, am părăsit pe Dumnezeul nostru; am vorbit cu apăsare și răzvrătire, am cugetat și vorbit cuvinte mincinoase; și astfel izbăvirea s-a întors îndărăt, și mântuirea a stat departe; căci adevărul s-a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie” (Isa 59:11-14).

Doar o astfel de atitudine poate produce redeșteptarea evlaviei autentice, permițând lui Dumnezeu să revină la cârma poporului Său, eliberându-L din poziția de statuie în care L-am așezat [aici]. Putem mormăi ca niște urși, putem continua să ne văităm ca niște porumbei, dar izbăvirea nu va veni atâta timp cât adevărul istoriei noastre nu va fi recunoscut, primit în cetate, astfel ca neprihănirea să se poată apropia.

120 de ani de lipsă de ploaie este mai mult decât suficient să înțelegem că Dumnezeu a fost pus la zid, și că nu a avut acces la “cârma mașinăriei” bisericii noastre mondiale. Nu ar fi timpul ca în comunitățile noastre să înceapă să se audă declarația de pocăință din Isaia 59, mai ales că ea este în perfect acord cu apelul Martorului Credincios către îngerul bisericii Laodicea?
